

Бойчо се обърнѣ къмъ Рада и ѣ каза :

— Радо, иди си, извѣ пжтеката, върви надлъжъ по рѣката...

Но тозъ часъ страховната мисль му замрачи лицето, и той рѣче :

— Не... стой тука по-добрѣ...

И въ Радиния поглѣдъ се четѣше същото рѣшение :

— Съ тебе, съ тебе, Бойчо... пригьпнѣ тя, като си склучи ржцѣтѣ на гърдитѣ.

И толкова скръбъ, любовь и трагическа прѣданность се четѣше въ влажния ѣ поглѣдъ! Такава готовность за смръть!

Огняновъ и Соколовъ прѣброиха патронитѣ си.

— Осемнайсетъ огньа имаме, продума докторѣтѣ.

— Стигатъ, за да се умре честно, каза ниско Огняновъ.

Тосунъ бей бѣше довелъ ордата си и лично ѣ командуваше. Прѣди да се покаже на урвитѣ той бѣше затворилъ и дола, и така бѣ стиснѣлъ въ обржчѣ бунтовницитѣ, или по-добрѣ — бунтовника, защото той бѣше увѣренъ, че само Огняновъ е вжтрѣ.

Прѣди да заповѣда стрѣлба, Тосунъ бей заржча да му извикатъ по турски :

— Прѣдай се, консулосъ комита!

Само ековетѣ на урвитѣ повърнахъ гласа.

Рада се бѣ сгушила въ единъ жгълъ, занѣмѣла.

— Куражъ Радо, каза ѣ Бойчо скръбно.

Тя му само направи знакъ съ ржка, като че искаше да каже: „Въ Клисурса ме достраша, самичка и отхвърлена... Сега не ме е страхъ съ тебе да умрѣ наедно като ме обичашъ... Ще видишь...“

Бойчо разбра героическия смисль на тоя нѣмъ отговоръ и очитѣ ту овлажнѣхъ. Миговѣтѣ минувахъ.

Огняновъ и Соколовъ прилѣпени до стѣнитѣ, по начинъ да бждѣтъ по-малко изложени, стискахъ револверитѣ си. Тѣ хвърляхъ погледи къмъ двѣтѣ урви, отъ